

Danielle Steel

De affaire

Een jaar dat geen van hen
ooit zal vergeten...

Vertaald door Erica Feberwee

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2021 Danielle Steel

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *The Affair*

Vertaling Erica Feberwee

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagbeeld vrouw © Andreas Ortner/Trunk Archive;

achtergrond © Shutterstock

Foto auteur Brigitte Lacombe

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 9898 4

ISBN 978 90 245 9899 1 (e-book)

ISBN 978 90 210 3283 2 (luisterboek)

NUR 343

www.daniellesteel.com

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn kinderen,
Trevor, Todd, Beatie, Nick,
Samantha, Victoria, Vanessa,
Maxx en Zara.

Moge het leven jullie vreugde en voldoening schenken,
maar ook moed voor in moeilijke tijden.
Mogen jullie het geluk vinden waar je van droomt,
en dat ik jullie met heel mijn hart toewens.

Ik hou van jullie!
Mam/ds

1

Met haar een meter tweeëntachtig, haar lange, slanke benen en haar sneeuwwitte haar dat als een helm om haar hoofd viel, trok Rose McCarthy altijd en overal de aandacht. Ze liep kaarsrecht, met haar kin geheven, en ze kleepte zich onberispelijk en buitengewoon stijlvol. Haar ogen waren opvallend blauw, en er was maar weinig wat hun doordringende blik ontging. Zonder haar stem te verheffen kon ze met slechts enkele welgekozen woorden iedereen doen sidderen, maar ze kon ook ruimhartig zijn met haar lof en een jonge ondergeschikte doen blozen van verrukking. Ze was al vijftienvintig jaar hoofdredacteur van *Mode Magazine* en niets minder dan een legende. Ze gaf krachtig leiding aan haar redactie, waardig en wellevend, met uiterste discretie en een indrukwekkende kennis van zaken. Ze stond bekend om haar onfeilbare inzicht, haar wijze oordeel, waarbij het belang van het tijdschrift vóór alles ging, haar toewijding en niet in de laatste plaats haar grote liefde voor mode.

Ze droeg doorgaans zwart, maar zorgde altijd voor een kleurig accent of een opmerkelijk accessoire: een ring die ze in een stoffig oud sieradenwinkeltje in Venetië had gevonden, een armband afkomstig van een bazaar in Marokko, een sjaal, een broche of een andere ongebruikelijke toevoeging. Alles aan haar ademde elegantie, en ondanks haar voorliefde voor zwart verraste ze soms met een stralende, warme kleur. Er was niemand die haar naar de kroon kon steken, ook al waren er tallozen die het probeerden. Niemand slaagde erin om er al om negen uur 's ochtends, en trouwens op elk uur van de dag, zo perfect uit te zien als zij. Vanaf het moment dat ze op haar werk kwam, was ze alert en klaarwakker, en dat bleef ze de hele dag. Ze stelde hoge eisen aan haar medewerkers en verwachtte dat die onder alle omstandigheden hun beste beentje voorzetten. Toch waren de eisen die ze aan zichzelf stelde nog veel hoger.

Haar achtergrond was intrigerend, alleen al vanwege de tegenstrijdige werelden waarvan ze een product was. Haar Britse vader had als alom gerespecteerd historicus talloze publicaties op zijn naam staan en was hoogleeraar geweest in Oxford. Op zijn aandringen was Rose daar dan ook gaan studeren, maar ze had na twee jaar besloten dat ze zich er niet op haar plaats voelde. Haar Italiaanse moeder, een telg uit een beroemd aristocratisch geslacht, stond bekend als expert op het gebied van de Italiaanse renaissancekunst. Haar dochters plaagden Rose dat ze thuis Italiaanse was en Britse op haar werk. En daar zat wel een kern van waarheid in. Haar bruisende Italiaanse moeder was de tegenpool van haar

Britse vader, die zich aanzienlijk minder liet leiden door zijn emoties. Rose had van hen allebei veel geleerd, en als enig kind was ze nooit iets tekortgekomen. Haar ouders hadden altijd achter haar gestaan en haar met liefde omringd. Rose ging nog altijd regelmatig langs bij de warme, gastvrije familie van haar moeder in Rome, en ze sprak vloeiend Italiaans en Frans. Na twee jaar Oxford was ze op haar twintigste voor een jaar naar Frankrijk vertrokken, waar ze – met aanzienlijk meer plezier – aan de Sorbonne had gestudeerd. Daar had ze haar passie voor mode en haar gevoel voor stijl ontdekt. Na terugkeer in Londen was ze als stagiaire bij een bekend Brits tijdschrift gaan werken en al snel verliefd geworden op Wallace McCarthy, een Amerikaanse bankier. Op haar eenentwintigste had ze voor de liefde gekozen en was ze met hem meegegaan naar New York, waar ze bij *Vogue* op de onderste sport van ladder was begonnen. Geleidelijk aan was ze steeds hoger geklommen en op haar dertigste was ze benoemd tot hoofdredacteur. Elf jaar later was haar diezelfde functie aangeboden bij *Mode Magazine*, dat met haar aan het roer nog aanzienlijk succesvoller was geworden. Rose was de ziel en het kloppende hart van het blad, en ze had de lat voor zichzelf heel hoog liggen. Vijfentwintig jaar nadat ze er als hoofdredacteur was begonnen, gold *Mode* als een van de invloedrijkste publicaties in de modewereld, en niemand kon betwisten dat het die positie aan Rose dankte. Wallace, haar man, was trots op haar en moedigde haar aan in haar ambities. Hun huwelijk was voor hen allebei heel belangrijk. Hun stabiele relatie had voor

Rose de hoogste prioriteit. Op haar werk was ze de stuwende kracht en inspirator voor haar medewerkers, thuis de liefhebbende echtgenote.

Getrouw aan haar Britse opvoeding sprak ze op de redactie nooit over haar privéleven. Wallace mocht dan de spil zijn waar haar leven om draaide, op kantoor viel zijn naam zelden. Tijdens haar gestage klim naar de top had ze vier dochters gekregen, die net als haar huwelijk een bron van geluk waren. Maar dat zei ze alleen in de privésfeer. Op haar werk sprak ze bijna nooit over haar gezin. Als rasechte workaholic had ze rond haar bevelingen slechts minimaal verloop genomen, en bij terugkeer op de redactie had ze zich, weer net zo slank als vóór haar zwangerschap, opnieuw met volledige inzet en toewijding aan *Mode Magazine* gewijd.

Haar huwelijk was lang en gelukkig geweest, totdat Wallace na een kort ziekbed was gestorven. Rose en hij waren veertig jaar samen geweest.

Alleen Jen Morgan, haar trouwe assistente, die van *Vogue* met haar was meegegaan naar *Mode Magazine*, wist hoe Rose had moeten vechten om het verlies van haar man te verwerken. Sinds het overlijden van Wallace, inmiddels vier jaar geleden, was de band met haar dochters nog hechter geworden, het contact nog intensiever. Maar op de redactie bleef ze zoals altijd volledig gefocust op haar werk. In dat opzicht was er niets veranderd. Haar carrière was van meet af aan haar passie geweest, en na de dood van Wallace zocht ze daarin haar toevlucht. Maar werk en privé kruisten elkaar nooit. Ze had van *Mode Magazine* een verbijsterend succes

gemaakt, én ze had vier dochters op de wereld gezet; vier zeer verschillende vrouwen die onderling sterk verbonden waren. Net als met hun moeder. Rose was trots op hen en op wat ze in het leven hadden bereikt.

Ze had altijd tijd vrijgemaakt voor haar man en hun dochters, maar nu ze weduwe was en de meisjes het huis uit waren, zette ze zich met nog meer gedrevenheid in voor haar werk. Soms leek het wel alsof ze op de redactie woonde. Voordat de anderen op kantoor kwamen, zat zij doorgaans al achter haar bureau. Ze stond altijd vroeg op en vond het prettig om een voorsprong op haar medewerkers te hebben. Aan het eind van de dag was zij meestal de laatste die naar huis ging. Nadat ze haar tijd jarenlang had moeten verdelen tussen haar gezin en haar werk, nam dat laatste nu het leeuwendeel van haar uren in beslag. Ze was dol op haar dochters, maar die hadden hun eigen leven, en zo hoorde het ook. In plaats van zich te veel met haar dochters te bemoeien, vulde ze haar dagen – en het merendeel van haar avonden – met haar werkzaamheden voor *Mode Magazine*. Het blad was haar leven; er was geen detail dat aan haar aandacht ontsnapte.

Op die ochtend in mei keek ze met een minzame glimlach de tafel rond. Alle senior editors waren aanwezig, evenals de voltallige creative board. Rose was oprecht geïnteresseerd in hun inbreng, maar uiteindelijk had zij het laatste woord. Desgevraagd zou iedereen op de redactie verklaren daar geen moeite mee te hebben. Rose drong niemand haar mening op, maar haar medewer-

kers moesten erkennen dat ze het bijna altijd bij het rechte eind had en over een feilloze intuïtie beschikte als het om *Mode Magazine* ging. Ze hield van het blad, bijna als van een kind. Voor haar was *Mode* een levend, ademend schepsel. Ze wist precies wat het blad nodig had, en in de vijfentwintig jaar dat ze nu aan het hoofd stond, waren de verkeerde beslissingen die ze had genomen, op de vingers van één hand te tellen.

De vergadering van die ochtend draaide om de planning van het extra dikke septembernummer. Alle modebladen kwamen in die maand met een uitgebreide editie, maar naar het septembernummer van *Mode* werd met de meeste belangstelling uitgekeken. Het was elk jaar weer een collector's item en net zo iconisch als de hoofdredacteur. Iedereen wilde weten wat *Mode* te zeggen had over de trends en de kleuren van het komende winterseizoen. Er waren vrouwen die hun hele look, hun hele garderobe afstemden op wat er in *Mode* te lezen stond over make-up, gezondheid, haar en kleding. Niet dat *Mode* zijn lezers ook maar iets opdrong, het waren de lezers zelf die zich lieten leiden door wat er in het blad werd gepresenteerd.

Doorgaans begon de planning voor elk nummer zo'n drie maanden van tevoren. Maar voor het septembernummer werd al eerder met de voorbereidingen gestart. Er waren zoveel aspecten waarmee rekening moest worden gehouden, er was zoveel te bespreken, om te beginnen de cover en met name het covermodel. Dan was er het centrale thema, en er moest een eerste opzet worden gemaakt van de artikelen, zowel de redactionele en de

opiniërende als de strikt informatieve, en natuurlijk van de indeling van de advertenties. Voor het septembernummer gold bij uitstek dat adverteerders bereid waren veel geld te betalen voor een prominente presentatie van hun product.

Voor de cover hadden ze de keuze uit een aantal opties, maar Rose was over niet een van de drie enthousiast. Ze waren in haar ogen te voor de hand liggend, te ongeïnspireerd. Op de cover wilde ze een gezicht dat tot de verbeelding sprak, dat voor vuurwerk zorgde. Een van haar senior editors stelde een waanzinnig succesvolle vrouwelijke rocker voor. Maar ze hadden al eerder vergelijkbare beroemdheden op de cover gehad. Bovendien ging het weliswaar om een prachtige vrouw, maar was er over haar weinig nieuws te melden. Een andere editor kwam met een actrice die dat jaar een Oscar had gewonnen, maar Rose wilde een jonger iemand. De beauty editor wilde de first lady op de cover. Met haar scherpe geest en haar liefdadigheidswerk had ze de harten van de Amerikanen veroverd. Sinds haar man tot president was gekozen, had ze zich als advocaat sterk gemaakt voor de belangen van vrouwen. Een nobele zaak, dat viel niet te ontkennen, maar ze kledde zich nogal damesachtig en conservatief, en dat maakte haar ongeschikt voor het septembernummer, waarbij de nadruk meer dan in de rest van het jaar op de nieuwste modetrends lag.

‘Ze is net zo oud als ik,’ zei Rose afkeurend. ‘We kunnen haar misschien later een keer op de cover zetten, maar niet van het septembernummer.’